ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΩΜ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Ο Απριλιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνό, ἡ Συλβία, ἡ μοναχοκόρη τοῦ μυλωνᾶ Παριγκῶ, γύριζε μονάχη της, σπίτι της, μετὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Συλβία ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ὡμορφότερες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ. Μάλλον ψηλή, μὲ λυγερὴ κορμοστασιά, μὲ ὁλόμαυρα μαλλιὰ καὶ μὲ γλυκὰ γκρίζα μάτια. Καθὼς προχωροῦσε στὸν μικρο δρομάκο πλάϊ στ' ἀμπέλια, συλλογιζόταν, μὲ καμάρι, πὼς θάταν πολὺ νόστιμη κοπέλλα γιὰ νὰ τὴν κορτεντζάρουν ἔτσι τὰ καλύτερα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, κάθε Κυριακή, σᾶν ἔβγαινε ἀπὸ τὴ λειτουργία.

Μόλις πέρασε τὸν φράχτη τοῦ χτήματος τοῦ πατέρα της, κ' ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ Καστανιέ, ὁ ὄμορφος βοηθὸς τοῦ μυλωνᾶ, ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήση. Τῆς ἔσφιξε χαρούμενα τὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ τὴν φιλήση.

— Μὴν πλησιάζης...., τοῦ εἶπεν αὐτή. Ὁ πατέρας μου κάπου δῶ γύρω θὰ τριγυρίζει....

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς φοβόταν λιγάκι μὴ λερώση καὶ τὸ καινούργιο της φόρεμα. Ὁ Καστανιέ, ντυμένος ἀκόμα μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, ἦταν γεμάτος ἀλεῦρι καὶ χώματα. Ἡ Συλβία τραβήχθηκε λιγάκι. Ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης τότε τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπελπισία, ἐνῶ συγχρόνως μιὰ λάμψι ὀργῆς πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του :

— Ὥστε δὲν μπορεῖ πειὰ κανένας νὰ συνομιλήση, τῆς εἶπε. Ἂν δὲν μὲ θέλης πειά, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς καθαρά...

Ὡστόσο ὅμως, ἄρχισε νὰ τὴν ἀκολουθῆ ἀπὸ κοντά, ἂν κ' αὐτὴ δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι στὰ λόγια του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἄγγιξε ἀλαφρὰ στοὺς ἀγκῶνες καὶ τῆς εἶπε :

— Συνάντησες, λοιπόν, στὴν πολιτεία ἄλλα παλληκάρια πιὸ ὄμορφα ἀπὸ μένα ;

— Εἶσαι κουτός ! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Συλβία, χτυπῶντας τον χαϊδευτικὰ στὰ μάγουλα.

Τὸ τριφερὸ αὐτὸ χάδι τοῦ ἔδωκε θάρρος. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη προχωροῦσαν πίσω ἀπὸ κᾶτι ψηλὰ καλάμια ποὺ τοὺς ἔκρυβαν ἀπὸ τὸ μῦλο.... Ὁ νέος τότε τὴν πλησίασε περισσότερο καί, ξαφνικά, τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο, ποὺ ἔκασε σᾶν τὸ κάστανο στὴ φωτιά.

Μὲ μιὰ τσαχπίνικη κίνησι, ἡ Συλβία ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου κ' ἄρχισε νὰ τρέχη σᾶν τρελλή. Τὰ κοττόπουλα καὶ τ' ἄλλα πουλερικὰ πετοῦσαν τρομαγμένα στὸ διάβα της. Ἡ γρηὰ Σικάρδα, ἡ γιαγιά της, ποὺ θερμαινόταν στὸν ἥλιο, καθισμένη στὸν πέτρινο πάγκο, σήκωσε τὸ κατάλευκο κεφάλι της καὶ τοὺς ἔκανε νόημα μὲ τὸ μπαστοῦνι της νὰ πλησιάσουν. Αὐτοὶ τότε σταμάτησαν τὸ τρέξιμό τους καὶ προχώρησαν ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὴν ἀγατημένη τους γρηοῦλα, ποὺ, ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα, εἶχε πάψει πειὰ νὰ ἐργάζεται.

Ἡ μονάδικη χαρὰ τῆς γρηᾶς Σικάρδας τώρα πειά, ἦταν νὰ βλέπη νὰ τρέχουν ὁλόγυρά της τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιά, ἡ ἐγγονοῦλα της ἡ Συλβία, κ' ὁ Καστανιὲ αὐτός, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀγροφύλακα Ρασκόλ, ποὺ εἶχε μεγαλώσει στὰ χέρια της, στὴ μῦλο τοῦ Πρέ.

Ἡ Συλβία τὴν χάϊδεψε στὸν ὦμο. Ὁ Καστανιὲ τῆς ἔδωσε ἕνα καλαμάκι γιὰ νὰ παίζη με δαῦτο—ἡ γρηές, βλέπετε, εἶνε σᾶν τὰ μικρὰ παιδιά. Αὐτή, χαμογελοῦσε, ἀκίνητη, εὐτυχισμένη.... Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγκαλιαστῆκαν κ' ἔμειναν ἔτσι ἀκίνητα κ' αὐτὰ μέσ' στὴ βαθειὰ σιωπὴ ποὺ ἁπλωνόταν γύρω τους.

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὸ δρομάκι ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπ' τὶς καλαμιές, ξεπρόβαλλεν ὁ πατέρας τῆς Συλβίας ὁ Παριγκὸ ὁ μυλωνᾶς. Φαινόταν βιαστικὸς καὶ κουνοῦσε πάνω - κάτω τὸ μπαστοῦνι του. Μὲ τὸ συνηθισμενο ἀπότομο ὕφος του, προχώρησε δίχως νὰ σταματήση καὶ μπῆκε ἴσα μέσα στὴν κουζίνα. Ἡ Συλβία δὲν τόλμησε νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ὁ Καστανιὲ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τδσκασε γιὰ τὸ μῦλο. Κι' ἡ γρηὰ Σικάρδα, μὲ τὸ καλάμι πάντα στὰ χέρια καὶ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, γύρισε τὰ μάτια της, πρὸς τὰ ψηλὰ καμπαναριὰ τῆς πολιτείας...

Ὁ Παριγκὸ εἶχε πέσει πάνω σ' ἕνα κάθισμα, στὸ βάθος τοῦ μαγερειοῦ καὶ μουρμούριζε. Τὰ μάτια του βγάζαν ἀστραπές. Τὸ μέτωπό του ἦταν αὐλακωμένο βαθεια ἀπὸ τὰ χρόνια κ' ἀπ' τὴν ξεθεωτικὴ δουλειά.

Ἡ Συλβία ἀποφάσισε, τέλος πάντων, νὰ μπῆ κ' αὐτὴ στὴν κουζίνα. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν πατέρα της τρόμαξε καὶ σταμάτησε διστακτικὴ μπροστά του.

— Γιατὶ φοβᾶσαι ; τὴν ρώτησε αὐτός. Καταλαβαίνεις λοιπὸν τὸ φταίξιμό σου ;

— Φοβᾶμαι πατέρα... γιατὶ μὲ κυττάζεις μὲ τόσο θυμό, σὺ ποὺσαι πάντα τόσο καλὸς μαζύ μου....

— Νοί... Εἶμαι πολὺ καλος!... Ἄκουσε ἐδῶ ὅμως. Ἂν τύχη καὶ σὲ ξαναπιάσω μὲ τὸν Καστανιέ, θὰ τὸν διώξω !..... Νὰ τὸ ξέρης !

— Ὁ κακομοίρης ὁ Καστανιέ !... Αὐτὸς ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο !... Κι' ἐσύ, μέγα μὲ τὴν ἡμίγρα νὰ τὸν ἀντιπαθῆς περισσότερο!... Γιατί, πατέρα, τοῦ φέρνεσαι ἔτσι ;....

— Ἐξ αἰτίας σου.... Γιατὶ κανένα παλληκάρι, σᾶν μάθη πὼς ἔχεις νταραβέρια μ' αὐτὸν τὸν ἀπέναντο, δὲν θἄρθη νὰ σὲ ζητήση για γυναίκα του. Σκοπεύω, ἄλλωστε, νὰ σὲ παντρέψω πολὺ γρήγορα.. Κάνω ὑπομονὴ γιὰ ὅσα βλέπω, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ θυμώσω τὸν ἀπάρμπα τοῦ Καστανιέ, τὸν ἀγροφύλακα τὸν Ρασκόλ, καὶ μὲ πνίξη στὰ πρόστυμα !...

— Βλέπεις λοιπὸν πὼς ὁ Καστανιὲ δὲν σοῦ εἶνε καὶ τόσο πολὺ ἄχρηστος, ὅσο λές.....

—Σῶπα !....

Ὁ Παριγκό, καταχόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό, κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι. Ἡ Συλβία ὅμως δὲν ἔδινε σημασία στὴ νευρικότητα τοῦ πατέρα της. Γὸν ἤξερε καλά. Βασιζόταν κυρίως στὴν τσιγκουριά του.... Μὲ κανέναν τρόπο δὲν θ' ἀποφάσιζε νὰ παρατήση τὰ τεράστια κέρδη ποὺ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ψάρεμα κ' ἀπὸ τὸ κυνήγι... Γιατὶ ἂν ὁ Ρασκὸλ θύμωνε μαζύ του, οὔτε νὰ κυνηγήση οὔτε νὰ ψαρέψη θὰ τὸν ἄφινε πειά, στοὺς βαλτότοπους τοῦ Δήμου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἐνῶ ὁ πατέρας της προχωροῦσε μὲ νευρικότητα πρὸς τὴν πόρτα, ἡ Συλβία ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη ξέγνοιαστα. Ὁ Παριγκὸ σταμάτισε. Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ποὺ ἁπλωνόταν σ' ὅλη τὴν πεδιάδα, γέμιζε τὴν ψυχή του χαρά. Κι' ἡ παιδιάστικη ξεγνοιασιὰ τῆς Συλβίας μέσα στὸ παλιὸ αὐτὸ σπίτι ποὺ εἶχε γνωρίσει τόσες εὐτυχισμένες ἡμέρες, τὸν συγκινοῦσε βαθειά. Δίχως τὴν δροσιὰ καὶ τὴν χάρι τῆς νέας, ὁ μῦλος τοῦ θάταν δίχως ψυχή.

Ὁ Παριγκὸ τὄννοιωσε σὐτὸ καὶ χαμογέλασε με τριφερότητα.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἐνῶ τρώγανε στὸ τραπέζι, ὁ Καστανιὲ λοξοκύτταξε τὸν πατέρα τῆς Συλβίας καὶ παραξενεύταν ποὺ δὲν τοὔκανε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι. Ὅταν σηκωθῆκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Καστανιὲ ἀνέβηκε στὴν καμαροῦλα του γιὰ νὰ κάμη τὴν Κυριακάτικη τουαλέττα του. Ἡ Συλβία ἔτρεξε στὴ λίμνη γιὰ νὰ ταῖση τὶς πάπιες. Οἱ δυὸ γέροι, ἡ γρηὰ Σικάρδα κ' ὁ Παριγκό, μεῖναν μόνοι.

Ἡ γρηὰ Σικάρδα γύρισε τότε καὶ ρώτησε τὸν Παριγκό :

— Γιατί, δὲν τὰ παντρεύεις αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, Παριγκό ;

— Κι' ἐσὺ γρηὰ μοῦ λὲς τὰ ἴδια ; Μήπως τρελλάθηκες ; φώναξε ὁ Παριγκὸ θυμωμένα.

— Προτιμᾶω ἕναν φτωχὸ δουλευτὴ ἀπὸ ἕναν πλούσιο ἀκαμάτη. Ὅποιος ἔχει χρήματα τὰ σπαταλᾶ, ἐνῶ αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει ξέρει νὰ τὰ κερδίση.

— Δὲν θὰ δώσω τὴν κόρη μου σ' ἕναν ὑπηρέτη... Ἄ !... Ἂς ἔλειπε ἀπὸ τὴ μέση ὁ Ρασκὸλ κ' ἔβλεπες....

Αὐτὴ τὴ στιγμή, καμαρωτὸς - καμαρωτὸς μέσ' στὰ Κυριακάτικα ροῦχα του, κατέβηκε ἀπὸ τὴν καμαροῦλα του ὁ Καστανιέ. Ὁ «ἀφέντης» βλέποντός τον νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν λίμνη τοῦ φώναξε ἀπότομα :

— Ἔλα δῶ Καστανιέ... Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, πῶς τολμᾶς νὰ φαντάζεσαι πως εἶσαι ἴσια κ' ὅμοια μὲ τὴν Συλβία; Γιατὶ τρέχεις ξοπίσω της ; Σοῦ ἀταγορεύω νὰ τὴν ἀκολουθῆς διαρκῶς. Ἄκουῆς ;

Ὁ Καστανιὲ τἄχασε. Θέλησε νὰ πῆ κᾶτι, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀρθρώση λέξι.

Ὁ Παριγκὸ εἶχε θυμώσει γιὰ καλά.

— Φῦγε ! Νὰ μὴ σὲ βλέπω μπροστά μου, φώναξε ἄγρια.

Ὁ νέος χαμήλωσε τὸ κεφάλι κ' ἔφυγε.

Στὸ κατῶφλι ὅμως τὸν πρόφτασε ἡ γρηὰ Σικάρδα καὶ τοῦπε μὲ σιγανὴ φωνή :

— Πρόσεχε.... Ἡ Συλβία εἶνε κοντὰ στὴ λίμνη.... Ἀπὸ 'κεῖ....

Ὁ Καστανιὲ τράβηξε πρὸς τὴ λίμνη. Ἦταν

Τῆς ἔσφιξε χαρούμενα τὸ χέρι ..

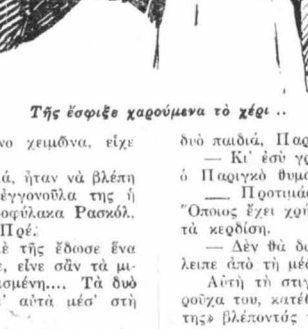

τόσο θλιμμένος!.. Ἡ Συλβία τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ κ' ἔτρεξε κοντά του.

— Ποῦ πηγαίνεις ; τον ρώτησε. Τί ὄμορφος ποὺ εἶσαι ἔτσι !... Μὰ ἐσὺ τρέμεις, λὲς καί.... Ἄ ! ξέρω, θὰ σὲ μάλωσε ὁ πατέρας. Μὲ δὲν βαρυέσαι... Σάματις δὲν ἔχεις συνηθίσει στὰ μαλώματα τοῦ πατέρα ;.....

— Σήμερα, ὅμως.... τραύλισε ὁ Καστανιέ.

— Σήμερα σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά....

— Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ φύγω.. Πηγαίνω στὴν πολιτεία, νὰ πάσω δουλειά... Γιατὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ὑπηρέτης....

Ἡ Συλβία στάθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἄκουσε, Καστανιέ... Ἂν φύγης ἀπὸ τὸν μῦλο, νὰ τὸ ξέρης, θὰ φύγω κ' ἐγώ.... Οὔτε ξέρω ποῦ θὰ πάω...

Τοῦ Καστανιὲ τοῦ βούρκωσαν τὰ μάτια. Ἡ νέα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

— Θὰ ξαναγυρίσω... εἶπεν αὐτὸς ἀναστενάζοντας. Δίχως ἐσένα νοιώθω πὼς δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω....

Ἔτσι ὁ Καστανιὲ ἔμεινε στὸ μῦλο.

Μὰ ἐπὶ τρεῖς μῆνες, οἱ δυὸ νέοι ἦσαν πολὺ προσεχτικοί. Ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν, ἀπόφευγαν νὰ κουβεντιάσουν.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἰουλίου, ὁ Παριγκὸ πῆρε τὸ τουφέκι του στὸν ὦμο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ γειτονικὸ χωριό. Κάποιος πελάτης του τοῦ εἶχε προτείνει ἕνα συμφερτικὸ γάμο γιὰ τὴν κόρη του καὶ πήγαινε νὰ κουβεντιάση μαζύ του.

Ὅταν ἔφυγε, ἡ Συλβία κ' ὁ Καστανιὲ πῆγαν καὶ κάθησαν κοντὰ στὴν γρηᾶ - Σικάρδα. Ἡ γρηᾶ σιγᾶσιγά, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ φαίνοταν πὼς ἀποκοιμήθηκε. Τότε οἱ δυὸ νεοι σηκωθῆκαν καὶ πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους προχώρησαν πρὸς τὴ λίμνη. Μπῆκαν μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ τράβηξαν στ' ἀνοιχτά... Τώχαν πάρει ἀπόφασι νὰ μὴ γυρίσουν πίσω, ἂν δὲν τοὺς ὑποσχεθοῦν πὼς θὰ τοὺς παντρέψουν. Ὅταν ξημαχρυναν, ἡ πονηρὴ γρηᾶ μισάνοιξε τὰ μάτια καὶ τοὺς ἐκύτταξε χαμογελῶντας.

Τὸ βράδυ, ὁ Παριγκὸ γύρισε ἔξω φρενῶν. Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ κινηγήση, καὶ μὲ τὸν ὑποψήφιο γαμπρὸ τάχε τσουγκρίσει πάνω στὸ ζήτημα τῆς προικας. Εἶχε νυχτώσει πειά. Μόλις τοῦ εἶπε ἡ γρηᾶ πὼς οἱ δυὸ νεοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ὁ θυμός του ἄναψε καὶ κόρωσε. Μὲ τὸ τουφέκι κρεμασμένο στὸν ὦμο, ἄρχισε νὰ τρέχη πάνω - κάτω σ' ὁλόκληρο τὸ κτῆμα, φοβερίζοντας πὼς ἂν ἔπιανε τὸν Καστανιέ, θὰ τὸν σκότωνε !... Βλέποντας ὅμως ὅτι οὔτε τὸν Καστανιὲ ἔπιανε, οὔτε καὶ τὴν κόρη του εὕρισε, μαλάκωσε. Ὁ θυμός του ἔπεσε, καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ τρομερὴ ἀνησυχία.

— Καστανιέ !... ἄρχισε νὰ φωνάζη. Γύρισε πίσω καὶ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ σὲ πειράξω !...

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ἀντὶ τοῦ Καστανιὲ ξεπροβαλε μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους ἡ ἀγριωπὴ μορφὴ τοῦ ἀγροφύλακα Ρασκόλ.

—Πῶς, μπάρμπα Παριγκό !.... εἶπε. Τέτοια ὥρα περπατᾶς μὲ τὸ τουφέκι στὸν ὦμο ;.... Θὰ σοῦ ὑποβάλω μήνυσι... Στὴ λίμνη ἐπίσης ἔπιασα ἕνα σωρὸ δίχτυα σου, σὲ μέρη ἀπαγορευμένα... Θὰ σοῦ ὑποβάλω μήνυσι μπάρμπα Παριγκό...

—Γιὰ τὸ Θεό...., τραύλισε ἀπελπισμένος ὁ μυλωνᾶς. Μὲ καταστρέφεις.... Τὰ δικαστήρια γιὰ μᾶς, τὸ ξέρεις καλά, εἶνε καταστροφή....

— Τί νὰ σοῦ κάνω.... Ἐκτελῶ τὸ καθῆκον μου....

— Πέφτω στὰ πόδια σου, Ρασκόλ... Συχώραμε... Τί θὲς νὰ κάνω γιὰ νὰ μὲ συγχωρέσης ;....

— Ἀπλούστατα ! εἶπεν ὁ Ρασκὸλ γελῶντας μὲ τὸ ἠχηρό του γέλιο : Νὰ μὲ κάνης συμπέθερο..... Τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ βαρέθηκαν νὰ περιμένουν.....

Τὴν ἴδια στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὸν Ρασκὸλ προβάλλαν τὰ ἀνήσυχα κεφάλια τῶν δύο ἐρωτευμένων.

— Ἔστω ! εἶπεν ἀναστενάζοντας ὁ μυλωνᾶς. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑπακούσω.... Τί νὰ γίνη... Ὁ ἀγροφύλακας, βλέπεις, εἶνε ὁ βασιλιᾶς τοῦ κάμπου... Κ' ὕστερα, τὰ παιδιὰ ἀγαπιοῦνται. Ἂς παρθοῦνε λοιπὸν νὰ ἡσυχάσουμε. Τόκα τὸ χέρι Ρασκόλ. Καλορίζικα !....

ΖΩΡΖ ΜΠΩΜ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀπὸ μιὰ παλαιὰ στατιστικὴ μαθαίνουμε ὅτι στὴ Γαλλικὴ γλῶσσα ὑπάρχουν 650 λέξεις ἀγνώστου καταγωγῆς, 3800 Λατινικές, 420 Γερμανικές, 200 Ἑλληνικές, 20 Κελτικές, 450 Ἰταλικές, 100 Ἀγγλικές, 17 Σλαυϊκές, 110 Σημητικές, 16 Ἀνατολικές, 105 ἱστορικὲς καὶ 40 πεποιημένες, ἤτοι ἐν ὅλῳ 5977 ξένες λέξεις. Ἂν ἀπὸ τὶς 27 χιλιάδες λέξεις ποὺ περιέχει τὸ λεξικὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἀφαιρέσουμε τὶς 5977 θὰ μείνουν 21 χιλιάδες περίπου γνήσιες Γαλλικὲς λέξεις.

ΙΝΔΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὁ παντοδύναμος Μεγαδεβα ἀφοῦ δημιούργησε τὸν κόσμο, κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ καμαρώση τὰ πλάσματα τῶν χειρῶν του. Ὁ ἐρχομός του ἔκανε τὸν ἀέρα ζεστό. Τὰ δέντρα ἔγειραν τὶς κορφές τους καὶ τὸ λευκὰ κρῖνα λουλούδισαν. Ὁ Μεγαδέβα ἔκοψε ἕνα κρῖνο καὶ τὄριξε στὴ θάλασσα. Ὁ ἄνεμος ἐθόλωσε τὸ νερὸ καὶ σκέπασε τὸ κρῖνο μ' ἄσπρον ἀφρό. Ἀμέσως ἀπ' τὸν ἀφρὸ πρόβαλε ἡ γυναῖκα, τρυφερὴ σὰν τὸ κρῖνο, ἐλαφρὴ σὰν τὸν ἀέρα, ἀστατη σὰν τὴ θάλασσα κ' ἐφήμερη σὰν τὸν ἀφρό.

Ἡ γυναῖκα κύτταξε πρῶτα στὸ νερὸ καὶ φώναξε :

— Πόσο εἶμαι ὡραία !

Ἔπειτα παρατήρησε γύρω της κ' εἶπε :

— Πόσο εἶνε ὡραῖος ὁ κόσμος !

Ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ στάθηκε στ' ἀκρογιάλι. Τὰ λουλούδια βλέποντας ἕνα τόσο ὡραῖο πλάσμα ἄνθισαν στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ ἔλαμψαν πλῆθος φεγγοβόλα μάτια ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρά.... Τ' ἀστέρια. Κι' ἀπὸ τότε τ' ἀστέρια λαμποκοποῦνε ψηλά. Μόνον τὸ ἄστρο ποὺ τὸ λέν Ἀφροδίτη ξάναψε ἀπ' τὴν ὀργή του καὶ γι αὐτὸ λάμπει πιὸ φωτεινὰ ἀπὸ τ' ἄλλα.

Ἡ γυναῖκα περπατοῦσε τώρα μεσ' στὰ ὄμορφα δάση καὶ στὰ λειβάδια κ' ὅλα σώταιναν καὶ μαγεύονταν ἀπ' αὐτή. Αὐτὸ ὅμως τὴν ἐστενοχώρησε καὶ φώναξε στὸν Πλάστη :

— Μεγαδέβα, μ' ἔπλασες ὡραία. Ὅλα καταμαγεύονται ἀπὸ μένα, μὰ ἐμένα δὲν μοῦ φτάνει ὁ θαυμασμός τους.

Ὁ Μεγαδέβα εἰσάκουσε τὴν παράκλησί της κ' ἐδημιούργησε τότε πολλὰ πουλιά. Τα πουλιὰ ἐψάλλαν χαριτωμένα τραγούδια γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας. Αὐτὴ ἄκουγε καὶ γελοῦσε. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα ὅμως βαρέθηκε κ' αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι.

— Μεγαδέβα, τοῦ ξαναπαρατονέθηκε, τὰ πουλιὰ μοῦ ψάλλουν χαριτωμένα τραγούδια ποὺ ὑμνοῦν τὴν ὀμορφιά μου. Ἀλλὰ σε τί μοῦ χρησιμεύει αὐτὴ ἡ ὀμορφιά, ὅταν κανένας δε μὲ πλησιάζη, κανένας δὲ μὲ χαιδεύη ; Θέλω τὴν ἀγάπη. Ἐπουράνιε Δημιουργέ. Διψάω γιὰ χαδια καὶ γιὰ φιλιά. Δὲν μοῦ φτάνουν τα λουλούδια καὶ τὰ πουλιά, δὲν μοῦ φτάνουν....

Ὁ Μεγαδέβα ἄκουσε τὸ παράπονό της. «Ἔχει ἴσως δικηο», σκέφτηκε. Καὶ τότε ἐδημιούργησεν ἕνα ὡραῖο φεῖδι ποὺ πῆγε κοντὰ στὴ γυναῖκα καὶ τὴ χαίδεψε. Ὡς τὸ μεσημέρι ἡ γυναῖκα ἔμεινε εὐχαριστημένη, ἀλλὰ ὕστερα στενοχωρέθηκε πάλι καὶ φώναξε :

— Ἄχ, ἂν ἤμουν πολὺ ὡραία, οἱ ἄλλοι θὰ προσπαθοῦσαν νὰ με μιμηθοῦν. Φαίνεται λοιπὸν πὼς δὲν εἶμαι καὶ τόσο ὡραία.

Ὁ Μεγαδέβα γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴ γυναῖκα ἐδημιούργησε ἀμέσως τὸν πίθηκο, ποὺ μιμότανε κάθε κίνησί της, κ' ἡ γυναῖκα γιὰ ἕξη ὧρες ἦταν εὐχαριστημένη μαζύ του. Ἔπειτα φώναξε πάλι μὲ δάκρυα στὰ μάτια :

— Εἶμαι τόσο ὡραία καὶ τόσο καλή !... Μὲ γλυκοκυττάζουν, μὲ χαιρετᾶνε, μὲ θαυμάζουν καὶ μὲ ζηλεύουν τόσο ποὺ ἀρχίζω πειὰ νὰ φοβᾶμαι. Ποιὸς θὰ μπορέση νὰ μὲ ὑποστηρίξη, ἂν κανένας ἀπὸ φθόνο θελήση νὰ μοῦ κάνη κακό ;

Ὁ Μεγαδέβα ἐδημιούργησε τότε ἕνα δυνατὸ λιοντάρι ποὺ τὴν ἐφύλαγε, ἄγρυπνο. Αὐτὴ ὅμως μονο γιὰ τρεῖς ὧρες ἦταν εὐχαριστημένη, ἀπ' αὐτό. Ὕστερα φώναξε πάλι μὲ παράπονο :

— Εἶμαι ὡραιότατη ! Μὲ χαιδεύουν, ἐγὼ ὅμως δὲ μπορῶ νὰ χαιδέψω κανέναν. Δὲν ἀγαπῶ τὸ μεγάλο καὶ τρομερὸ φεῖδι, γιατὶ μὲ φοβίζει.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε μπρὸς στὴ γυναῖκα ἕνας σκύλλος.

— Ἄχ, τί ὡραῖο ζῶο ποὺ εἶνε ! φώναξε κ' ἄρχισε νὰ τὸ χαιδεύη. Πόσο τὸν ἀγαπῶ τὸ σκύλλο αὐτό !...

Τώρα πειὰ τὰ εἶχε ὅλα δικά της καὶ τίποτε δὲν ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Πλάστη. Μιὰ μέρα ὅμως ὀργίστηκε καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνη ἔδειρε τὸ σκύλλο. Ὁ σκύλλος ἀλύχτησε κ' ἔφυγε πατῶντας πάνω στὸ φεῖδι, τὸ φεῖδι τρόμαξε κ' ἀπομακρύνθηκε κ' αὐτὸ στὴ στιγμὴ κ' ἀκόμα ἔφυγαν κ' ὁ πίθηκος καὶ τὰ πουλιά, μόλις τοὺς ἐκακομίλησε ἡ γυναῖκα....

— Ὤ, εἶμαι δυστυχισμένη, φώναξε τότε ἡ γυναῖκα. Μὲ παινεύουν καὶ μὲ χαϊδεύουν ὅταν ἔχω διάθεσι, κ' ὅταν ὀργίζομαι ὅλα μ' ἀφήνουν. Εἶμαι μόνη. Παντοδύναμε Θεέ.... Γιὰ τελευταία φορὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσης ἕνα τέτοιο πλάσμα ποὺ νὰ τοῦ ρίχνω ἀπάνω ὅλο μου τὸ θυμὸ καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀποφασίζη νὰ φύγη ἀπὸ κοντά μου, ἀλλὰ νὰ ὑπομένη ἀτάραχο ὅλες τις ἰδιοτροπίες μου κ' ὅλα τὰ καπρίτσια μου...

Ὁ Μεγαδέβα συλλογίστηκε τότε κάμποσο κ' ἐδημιούργησε τὸν ἄντρα.

Κι' ἡ γυναῖκα ἔμεινε πειὰ τότε εὐχαριστημένη.

Εἶχε τώρα τὸ ζῶο ποὺ τῆς χρειάζοταν...

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὁ ἀνόητος ποτὲ δὲν θαυμάζει τὸν ἑαυτό του τόσο πολυ, ὅσον ὅταν κάμη καμμιὰ ἀνοησία.